



## Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Holmens Kanal 22  
1060 København K  
Telefon 33 92 93 00  
sm@sm.dk  
www.socialministeriet.dk

**Sagsnr.**  
2018-3568

**Doknr.**  
586240

**Dato**  
13-08-2018

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 22. juni 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 512 (alm. del) til børne- og socialministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

### Spørgsmål nr. 512:

"Ministeren nævnte på samrådet, at forældre til børn og unge med svære funktionsnedsættelser, der har behov for overvågning af deres barn, kan benytte sig af alternative muligheder, som f.eks. botilbud. Dvs., at den unge skal placeres væk fra sin familie i stedet for, at han/hun kan forblive hos familien, og familien får hjælp til overvågning. Vil ministeren redegøre for, hvilke muligheder der i øvrigt er for disse familier, der har brug for hjælp til overvågning ud over at placere den unge på et botilbud, og vil ministeren i den sammenhæng oplyse (eller give sin skønsmæssige vurdering af), hvad det i gennemsnit vil koste pr. måned pr. type botilbud at have et svært handicappet barn placeret og sammenligne denne udgift med udgiften ved at yde overvågning som en del af hjælpen efter servicelovens § 95?" Spørgsmålet stilles på baggrund af åbent samråd den 19. juni 2018 om, hvorvidt hjemmeboende borgere med funktionsnedsættelse, der har behov for overvågning, får den hjælp, de har behov for (besvarelse af samrådsspørgsmål R)

### Svar:

Der har aldrig – hverken før eller efter landsretsdommen fra 2015 – været hjemmel i servicelovens § 95, stk. 3, til at yde overvågning som en del af den samlede hjælp.

Men kommunerne har naturligvis ansvaret for at sikre, at borgere med funktionsnedsættelse, som ikke er i stand til at tage vare på sig selv, får den hjælp, som modsvarer deres samlede hjælpebehov. Det skal samtidig ske inden for lovgivningens rammer.

Der er i servicelovens § 96 om borgerstyret personlig assistance (BPA) hjemmel til at yde overvågning, men det forudsætter, i modsætning til hjælp efter § 95, stk. 3, at borgeren kan fungere som arbejdsleder for hjælperne.

For de borgere, der har omfattende behov for hjælp og støtte og overvågning, men som ikke selv er i stand til at påtage sig de opgaver, der følger med en BPA ordning, vil et specialiseret botilbud med døgnbemanding kunne dække borgerens behov.

Hvad der er den rette løsning for den enkelte borger vil bero på en konkret og individuel vurdering. Det er kommunens ansvar at træffe afgørelse i samarbejde med borgeren og dennes pårørende.

Det er ikke muligt at sammenligne udgifterne til overvågning efter servicelovens § 95 med udgifterne til et ophold på et botilbud, da kommunerne ikke registrerer, hvor stor en andel af driftsudgifterne for botilbuddene, der går til overvågning af beboerne.

For så vidt angår spørgsmålet vedrørende sammenligning af udgifter til botilbud og udgifter til overvågning, som en del af hjælpen efter servicelovens § 95, er der i tabel 1 og 2 oplyst enhedsudgifter til botilbud efter servicelovens §§ 107 og 108, samt vurdering af meromkostninger til overvågning, som en del af hjælpen efter servicelovens § 95. Vurderingen af meromkostninger til overvågning er baseret på Deloitte's rapport fra 2017 "Undersøgelse af kommunale udgifter til overvågning efter servicelovens § 95", udarbejdet på opdrag af Børne- og Socialministeriet.

Det bemærkes, at merudgifter til overvågning efter § 95 ikke er sammenlignelige med udgifter til et botilbud efter §§ 107 og 108, da udgifterne til botilbuddene, ud over udgifter til overvågning, også indeholder udgifter til bl.a. pasning og pleje samt udgifter til den almene botilbudsdrift.

**Tabel 1**

**Månedlige enhedsudgifter til botilbud efter servicelovens §§ 107 og 108**

	<b>Enhedsudgift, 2018-pl</b>
Midlertidige ophold, § 107	75.000 kr.
Længevarende ophold, § 108	91.000 kr.

Anm.: 2018-pl. Opgjort som de samlede offentlige nettodriftsudgifter pr. helårsperson i 2016 og omregnet til månedlige enhedsudgifter. Baseret på 44 kommuner, der indgår i De Kommunale Serviceindikatorer i perioden 2014-2016. De Kommunale Serviceindikatorer er indberettet af handlekommune, der ikke nødvendigvis er betalingskommune. Se Socialpolitisk Redegørelse 2017 for yderligere information om opgørelsen af personer, der modtager indsatser efter servicelovens §§ 107 og 108, samt opgørelsen af enhedsudgifter.

Kilde: Egne beregninger baseret på Danmarks Statistiks registerdata (Socialpolitisk Redegørelse 2017, Børne og Socialministeriet, 2017; s. 239).

Tabel 2 tager udgangspunkt i to scenarier, der danner grundlag for hhv. den dyreste og den billigste model. Den billigste model estimerer meromkostninger ved, at omkring 145-155 borgere, der i forvejen har en ordning efter § 95, stk. 3, får udmålt ca. 60 timer om ugen til overvågning, som en del af den samlede hjælp.

Den dyreste model estimerer meromkostninger ved, at omkring 305-335 borgere, der har en funktionsnedsættelse, der medfører, at de falder ind under personkredsen for en § 95, stk. 3-ordning, får udmålt ca. 80 timer ugentligt til overvågning, også selv om de ikke har ordningen i forvejen.

**Tabel 2**

**Månedlige meromkostninger pr. person til overvågning efter servicelovens § 95**

	<b>Enhedsudgift, 2018-pl</b>
Billigste model	49.000 kr.
Dyreste model	63.000 kr.

Anm.: 2018-pl. Den billigste model er opgjort pba. scenarie 1, mens den dyreste model er opgjort pba. scenarie 2, jf. Deloitte, 2017. For de to modeller, er de månedlige meromkostninger pr. person estimeret pga. de samlede forventede årlige udgifter og det samlede antal personer, der forventes årligt at være omfattet af de to scenarier der ligger til grund for modellerne.

Kilde: Egne beregninger baseret på "Undersøgelse af kommunale udgifter til overvågning efter servicelovens § 95", Deloitte, 2017.

Med venlig hilsen  
**Mai Mercado**